

SÜMEG ÉS VIDÉKE

(SÜMEG-SZENT-GRÓT.)

TÁRSADALMI HETILAP.

A SÜMEGVIDÉKI GAZDAKÖR ÉS A SÜMEGI NÉPBANK HIVATALOS LAPJA.

Megjelenik minden vasárnap.

HIRDETÉSEK: 2 hasábról postáért egyszeri hirdetésnél 0 kr., többzárú hirdetésnél 7 kr. — Helyi 30 kr. Hirdetéseik és díjak HORTHY GÁBOR nyomdájába küldendők.

Előfizetési árak:		Felelős szerkesztő: ÉLES KÁROLY.	A lap szellemi részét illető közleményeket a szerkesztőséghez kérünk. Előfizetési pénzek Darnay Kálmánhoz, a kiadó hivatal főnökéhez küldendők. Kéziratokat nem küldünk vissza.
Egész évre	4 frt.	A kiadók nevében:	
Fél évre	2 frt.	Lukovich Gábor dr.	
Negyed évre	1 frt.	Bárdi György dr. Darnay Kálmán.	
Egyes szám ára 10 kr.			

Tűzoltóegyesületünk.

A közmondásos magyar szalmaláng ma gasra lobogott. Még aligha alkottak meg egyesületet nagyobb lelkesedéssel, mondhatnók, lázzal, mint a sümegei önkéntes tűzoltóegyesületet. Az egész város szokatlan érdek lődést tanúsított és csoportosan siettek az épkezláb-emberek, hogy felelősködjének az emberszeretethez magasztos zászlója alá.

Szó ami szó, hanem a fellobogó szalmalángnak igen szép eredménye lett.

A láz nemcsak a nagyközönséget ragadta el, hanem föllelkesítette a városatyákat is. Ezek meleg szeretettel karolták föl az eszmét, szép összegekkel segítették a humánus intézményt s ennek eredménye az a pompás szertár, mely oly felszereléssel díszeskedhetik, amely városunknak díszére válik.

Libegott-lobogott a szalmaláng. A tűzoltóegyesület napirenden volt. Folytak a katonai és tűzoltó gyakorlatok, volt nyári mulatság, téli mulatság, hangverseny a tűzoltóegyesület érdekében, úgy hogy örömmel néztünk az egyesület megizmosodása felé. Lassan lassan lohadni kezdett a szalmaláng és ma? alig pislog! A közönség érdeklődése mint pára szertefoszlott s helyébe vastag közhölyült. A közhöly hatalmába kerítette a működő tagoknak nagyrészét. Hiába hangzott a vezetők hívó szava, hiába minden biztatás, a szalmalángot új életre kelteni nem sikerült s ma ott vagyunk, hogy városunknak ez a leghumanusabb egyesülete a szétmállás pont-

jára jutott. A mostani vezetők a legyőzhetetlennek mutakozó részvétlenségen elkeseredve, visszavonulnak, s vajjon lesznek-e, akik helyükbe lépnek?

Hát errevaló volt a városnak áldozatkészsége? errevaló a szervezők és vezetők buzgalma és fáradhatatlan tevékenysége, hogy most a részvétlenség és közhöly vastag zuhanya oltsa ki ezt az anyyi lelkesedéssel megalkotott intézményt?

Ennek nem szabad megtörténnie!

Szégyenfoltja volna Sümege városának, szégyenfoltja a társadalomnak, ha a szerte-züllésnek útját nem állná, ha megengedné, hogy társadalmi egyesületeinknek ez a legnemesebbike, mely az emberi élet és vagyon megmentésének oly nagyfontosságú ügyét hordozza zászlóján, elbuknék, megsemmisülne.

Vegyük hát elejét ennek a lassu sorvadásnak, ennek a végelgyengülésnek, mely már-már a sir partjára vitte az egyesületet; álljunk melléje meleg szeretettel és odaadással, hogy új erőt, új életet öntsünk bele.

Ebből a célból legjobb volna az egyesületet alapjában újra szervezni. A hanyag tagok hagyják ott végképpen, mert csak békítőlag hatnak a többieknek buzgóságára, meg a rossz példa épp oly ragadós mint a jó s a részvétlenség és hanyagság úgy harapódzik tovább, mint a szervezetben a mérreg. Inkább legyen az egyesületnek 40—50 reg. Inkább legyen a szervezetben a mérreg. Inkább legyen a szervezetben a mérreg. Inkább legyen a szervezetben a mérreg. Inkább legyen a szervezetben a mérreg.

telességeiket, mire pedig fogadalmat is tettek. Itt különösen a minden szép és jó iránt fogékony iparos osztályhoz fordulunk kérő szóval: lépjenek sorompóba, esküdjének a zászló alá s kövessék ezt oly lelkesedéssel, kitartással és szorgalommal, aminőt már nem egy ügyben tanúsítottak; öntsenek életet, eleven mozgékonyt ismét a lankadt intézménybe, támasszák új életre.

De az újjáalkotás munkájában nevezetes kötelesség vár a városra, mint erkölcsi testületre és a társadalomra is.

A város szép pénzzel segítette az egyesületet, készséggel elismerjük azt azonban, hogy az egyesület támogatására bizonyos évi segélyt adjon a megújuló kérelem dacára sem tudta az egyesület kivinni. Ez a segedelem pedig — a tapasztalat szomorú tanulsága szerint — elkerülhetetlenül szükséges. Az is éreztette az egyesület működésében békítő hatását, hogy a köteles községi tűzoltók váltságdíját az előjáróság évek óta nem szedi s ezért akadnak egyesek, akik nem tartják kötelezőnek az önkéntes tűzoltóegyesülettel szemben elvállalt kötelességeiket sem.

A társadalom szintén teljes anyagi erejével sorakozzék az egyesület köré. Lépjenek be minél többen a pártoló tagok sorába. Ne adja Isten, de nem lehet tudni, hogy az a két forintos tagdíj mikor térül százszorososan-ezerszeresen vissza.

Szükségesnek tartottuk, hogy ezeket elmondjuk ma, a közgyűlés napján. Bizunk társadalmunknak emberszeretetében és áldo-

Gergely Sándorné.

— A SÜMEG ÉS VIDÉKE eredeti tarcája. —

Irtta: Pogonyi Nándor.

A puszták közepén, közel a láposhoz áll a Marasztaló csárda. Vályog faláról rég lemosa a tomboló zápor a meszet. Fekete és piszkos, mint egy cigánykunyhó. Tetejéről a fedőnádakat nagyrészt lehordta a szél, s a széles rések közül a füstös gerendák és lécek úgy meredeznek elő, mint valamely kiásott csontváz oldalbordái. Roskátag kéményén tüskés gólyafészek van, melynek széléről egykedvűen bámulja a fellábon álló öreg gólya a cégérrúdon hombálózó törött nyaku üveget.

A házajtó előtt kiszolgált komondor heverészik. Helyiely-közzel nagyokat vakkant a pajkos legyekre, amelyek folytonosan az orrán okvetlekednek és nem hagyják őt aludni. Pedig az alvás már egyetlen gyönyörűsége. Alszik napestig és álmodik azokról a szép időkről, a mikor még a pusztai-betyár sallangos lova előtt csaholva futott s a négyes fogatok egymást érték a pusztán. Tele volt akkor minden este a csárda. Ottan lakmároztak a duhaj legények. Böven kijutott akkor neki a jó falatokból, nem úgy mint most, a mikor néha hetekig sem lát más emberi arcot az öreg Gergely Sándornén kívül, aki mindig olyan mogorva, mint a téli éjszaka. Nincs egy jó szava soha, mindig dörmög és duruzsol, pedig hát hajdanában...

Na igen hajdanában, akkor egészen más-ként nézett ám ki a csárda környéke.

Azt hitte a pusztai utazásban eltikkadt

utas, midőn meglátta, hogy földi menyországha téved be. Fehér volt a fala a kopott csárdának, mint a palyolat ing, az egész csárda körül volt ültetve rozmarin bokorral, százsorszép rózsával gyenge árvácskával, s belül a csárdában a kármentő mellett egy eleven rózsza, a szép csaplárosné mérte a tüzes bort. Ámde a boránál százszor tüzebb volt gyilkos pillantása, puha ölelése, édes csokolása. A kire ránézett, menten megigézte, egészen elbűvölte. A ki egyszer evett szép keze föztjéből, megvolt babonázva, elveszté nyugalmát, mindig őt kereste.

Tapasztalta ezt már az egész vármegye, de legesleginkább a Bácskai Ferke, az a dali legény, kinek nem volt párja széles e határban.

Minden este őt ült a csárdának széles asztala előtt. Előtte seregszám állott a butélia. De nem ezt nézte ő, szíve erősen fájt a szép csaplárnérna, s mikor a bort itta, csókját szomjuhozta. Mellette a Kácsuj meg a Csóré fia száraz fa hegedűn a kesergőt húzta. Ugy kesergett a dal, olyan busan szólott, de a szép asszonynak szíve meg nem lágyult. Bájosan mosolygott, tüzesen kacintott, de a szegény epedőnek nem adott egy csókot. Pedig csak egyet kért. Azt mondta, az elég volna és őt boldoggá tenné vele örökre.

De a szép asszony csak hamisan mosolygott.

— Nem lehet, nem adok. Tudja, hogy uram van. Annak van csak jussa ezen a világon az én csókomhoz, senkinek sem másnak.

Az ura pedig, az a vén göthös Gergely Sándor nem nagyon kívánta a szép asszony csókját. Ott gubasztott egész nap az eszterhéj alatt. Nyáron is rajta volt a kecskebőr bunda,

mégis mindig fázott. Ki nem tette volna szájából azt a sercegős pipáját, pedig csaknem megfult a köhögéssel.

— Istenem uram, sohajtotta a Ferke gyerek, mikor meglátta ezt az emberi csontvázat, mért nem pusztítod már el ezt a nyomorékot. Elhervad mellette az a szép teremtés. engem pedig megemészt utána a bánat.

De azért minden este elment a korosmátr és húzatta a nótát. Lekönyökölt az asztalra, érdes tenyerébe hajtotta barna fürtül fejét és úgy énekelte keservesen, busan:

Asszony, asszony mivé tettél engemet?
Szerelmeddel kijátszad a lelkemet.
Sorsom üldöz, bujdosnom kell.
Addig járok, addig kelek.
Mig v'lahol a tavolbau
Egy magános sirt nem letek.

Egyszer csak az asztalra csapott az öklével, úgy hogy az üvegek táncolni kezdtek és felkiáltott:

— Nem, ezt már tovább nem bírom elviselni!

— Mi baja van kendnek? kérdi a szép asszony a kármentőből.

— Az, hogy tovább nem bírom elviselni, hogy csak játékokat úzz a szívemmel. Nélküled élni nem tudok, bár mi történjék is, de az enyémnek kell lenned... és azzal a szép asszonnyal felé rohant, hogy karjaiba zárja.

— Na csak ne olyan hevesen, odaki van az uram, mit mond, ha megtalálná látni, mondá ez mosolygva.

— Az urad! mindig csak az urad... hát ha most nem volna, akkor nem szabadkoznál így.

zatkészésben s ebből a bizalomból fakad ama reményünk is, hogy az egyesület újra virágzásnak indul.
Adjá Isten!

A tanítók a tanfelügyelőnek

A Zalamegyei Általános Tanítótestület elnöksége felkért bennünket a következő sorok közlésére:

Nagyságos

Dr. Ruzsicska Kálmán Kir. Tanácsos Urnak
Zalavármegye Kir. Tanfelügyelőjének

Zala-Egerszeg.

Nagyságos Kir. Tanácsos,
Tanfelügyelő Úr!

A „Zalamegyei Általános Tanítótestület” központi választmányának f. évi márc. 3-án tartott ülésében a megyei összes járási tanítói körök egyhangú óhajára elhatározta, hogy ama melatlan, igaztalan s minden irányban felháborodást keltett vádakkal szemben, mellyel Nagyságodat Városhy Gyula országgyűlési képviselő a f. é. február 18-án tartott képviselőházi ülésen elmondott beszédében illette. — Zalavármegye egész tanítótestülete nevében siet biztosítani Nagyságodat igaz tisztelete és őszinte ragaszkodása változatlanágáról és állandóságáról.

Mi előttünk bontakozott ki legközelebből Nagyságod egész működése. Mi ismerjük legjobban ama nehézségeket, mikkel Nagyságodnak a tanügy föllendítése és a tanítók erkölcsi, anyagi színvonalának emelése, biztosítása érdekében meg kellett és meg kell küzdenie. Mi voltunk legközelebből tanúi annak a hazafias szent lelkesedésnek, mellyel Nagyságod Muraköz magyarosításának konszolidáló erejének növelésén csüggött. Mi éreztük együtt közgyűléseinken és egyenkint a hivatalos érintkezés alkalmával Nagyságod idealizmusának buzdító, lelkesítő hatását, mellyel a tanítói hivatás betöltésének buzgalmaiban megjelölte azt az eszményi színvonalat, hol már az anyagi viszonyok sivatárságának feledésével a magasabb, szentebb nemzeti érdekből teljesített kötelesség tudata hevíti és aranyozza be a lelkeket. Mi, Zalavármegye tanügyének szerény közharcosai tudjuk legjobban: miként járt elül Nagyságod a vezéri kötelességtudás és lelkesedés példás oltadásával, hogy a nemzeti tanügy és a tanítók működése iránti érdeklődés termékenyítő melege a megyei társadalom minden rétegét áthassa.

Né méltóztatásuk azért szerénytelenségnek venni, ha a méltatlan támadással szemben mi is jogot éreztünk ahhoz, hogy vezérünk homlokára tegyük elismerésünk szerény babérját.

Mely tisztelettel és megnyugvással hajolunk meg ama fényes elégtételadás előtt, melyet Nagyságod dr. Wlassics Gyula vallás- és közoktatásügyi Miniszter Ur Önagyméltóságának képviselőházi kijelentésében nyert. Ehhez mi csupán rendíthetetlen bizalmunk, tiszteletünk és ragaszkodásunk biztosítását fűzzük azzal a határozott kijelentéssel, hogy Nagyságod apos-

tolni lelkeinek, hivatott vezéri szellemének hatása alatt ezentúl is buzgó harcosai leszünk közös szent ügyünknek.*)

Mely tiszteletünk nyilvánításával vagyunk

Nagy-Kanizsán, 1898. márc. 3.

alázatos szolgálói:

Czalay Sándor s. k.
megyei tan. test. elnök.

Poredus Antal s. k.
megyei tan. test. jegyző.

H I R E K.

— **Marcius 15.** Vidékünkön is élénk mozgalmak indultak meg a márciusi vívmányok ötvenéves évfordulójának megünneplésére. Városunkban — mint irtuk — a sümegi kaszinó vette kezébe az ünnepély rendezését. Megkezdte a város képviselőtestületét, hogy 14-én este a várost világítsa ki, lobogóztassa föl, 15-én 9 órakor pedig misét mondasson. A képviselőtestület február hó 27-én tartott ülésében nindezeket elfogadta. Az ünnepély este 7 és fél órakor a kaszinó nagytermében lesz. Programja: 1. Előki megnyitó. 2. Szózat. Éneklés a daloskór. 3. Nevezeti dal Petőfittől. Szavallás Wiesinger Károly. 4. Ünnepi beszéd, tartja Kellenen Károly dr. 5. Alkalmi költemény, szavallja Dansek Gyula. 6. Hímanusz. Éneklés a daloskór. 7. Előki zárzó. Az ünnepélyt, melyre a kaszinó a közönséget szívesen látja, vacsora követi. — **Csábrendeken** az állami elemi iskola tanítótestülete rendez ünnepélyt, melyet mise előz meg. Az alkalmi beszédet Farkas Sándor igazgatótanító tartja, a tanulók pedig hazafias verseket és dalokat adnak elő. — **Kesztélyen** a gazdasági intézet hallgatói, a kereskedő ifjak köre és az iparos ifjak egyesülete ünneplik meg a nagy nap emlékét. — **Alsó-Lendván** a polgári olvasókör elnöke K. Hájós Mihály ügyvéd vezetésével nagyszámú rendezőbizottság buzdítókodik az ünnep sikerén. Az előestén faklyásmenet lesz, az évforduló napján pedig díszgyűlés, melyen az elnök K. Hájós Mihály, dr. Csizmazia kir. albiró és Bezeredy István 1848-as honvédszázados fog beszélni. Este bankett lesz.

— **A járási mezőgazdasági bizottság** Füzik Gyula főszolgabíró elnöke alatt február 28-án gyűlést tartott. Ezen megállapították az állapotok megvizsgálásának napirendjét, majd a felállítandó székfőnökraktár ügyében elhatározták, hogy a sümegvidéki gazdakörnek állapontjához csatlakoznak.

— **Kinevezés.** A király Nagy Géza kir. ítélőtáblai címmel és jeleggel felruházott zalavármegyei törvényszéki bírót a győri ítélőtáblához nevezte ki. — A pénzügyminiszter **Berczevics** Emil zalavármegyei pénzügyi segédtitkárt a nagyenyedi pénzügyigazgatóságához pénzügyi titkárrá nevezte ki.

— **Letört bimbó.** Angyalra volt szükség az égne. Egy városunkban is ismert kedves leánykát ragadott el a kérihetlen halál, a kis Kaiser Annuskát, Kaiser Lajos szombathelyi nagykereskedőnek leánykáját. Hiába valót a leggonoszabb ápolás, a kérihetlen halál letörte a szép bimbót. Határlire városunkban is mély

*) A sümegi elemi és felső leányiskolák, valamint az iparos tanulók iskolájának tanítótestülete ez ügyben szintén gyűlést tartott s a fentebbihez lényegében hasonló iratot intéztek Ruzsicska Kálmán dr. tanfelügyelőhöz.

részvételt keltett. Hozzá tartozói találjanak e részvételen és a vallás vigaszában gyógyított a szivettépő sebre, melyet a halál könyörtelen keze ütött. — A család a következő gyászjelentést adta ki: Kaiser Lajos és neje Darnay Emma saját és gyermekeik: Margit és Jenő, valamint a nagyszülők: özv. Kaiser Ignácné szül. Stegmüller Julia és Darnay Kajetán és neje szül. Eitner Anna, ugy az összes rokonság nevében is fájdalomtól megtört szívvvel jelentik felejtethetetlen kis leányuk, illetőleg testvérük és unokájuknak, Annikának élete 8-ik évében hosszasan szenvedés után, folyó évi február hó 28-án este 10 órakor történt gyászosan elhunytát. A megboldogultnak hiült tetemei folyó hó 2-án délután 4 órakor fogtak a halottas háznál a rómkat. vallás szertartásai szerint beszenteltetni és a helybeli sírkertben örök nyugalomra tételni. Szombathely, 1898. március 1-én. Az örök világosság fényeskedjék neki!

— **Városi gyűlés.** Sümeg képviselőtestülete február hó 27-én közgyűlést tartott, amelyen 26 városatyja jelent meg. Az ülés kezdetén Mild Mihály felszólal, hogy Luiszer Lajos, Lukonich Gábor dr. és Talabér Károly az elemi iskolai székéből, Füzik Gyula pedig a reálistiskolai bizottság tagjainak sorából kiharadtak. Ajánlja, hogy nevezettek az illető bizottságokba pótlólag beválasszassanak. A képviselőtestület helyesléssel fogadta az indítványt s határozattá emelte. Azután a képviselőtestület a haraszt ügyére tért át. A városbíró bejelentette, hogy Lukonich Gábor dr. amaz indítványa, hogy a harasztból 130—150 holdat adjanak el, a törvény értelmében 30 napig közszemlén volt s ellene föllebbezés nem érkezett be. Azután meg számláltatta a jelenvoltagekat, s ekkor kitűnt, hogy a tagok ez ügy tárgyalására nincsenek harározatképes számban. Kondor József városbíró kérte a gyűlést, hogy a 30 nap múlva összehívandó gyűlés tárgyalja vegye föl e nagyonfontosságú ügyet. Erre a jelenvoltage földmives képviselők közül többen kijelentették, hogy az indítványt nem fogadják el, mert a legelőre annál inkább szükség van, mert az állattenyésztés most kezd lendületet venni, mire Lukonich Gábor dr. indítványát visszavonta. A városbíró bejelentette, hogy a készített kötejtől raktározott követ úgy a helybeliek, mint a vidékiek hordják. Sajnos azonban, hogy a raktárnál felügyelő nincs, aki a raktárra vigyázzon. az utalványokat átvegye és a követ kiszolgáltassa. Azért indítványozta, hogy Horvát Gábor erdőkerülőt az erdő őrzéséről mentse föl s alkalmazzák a kőraktárnál, mert rajta kívül e városnak ügyis két szakvizsgázott erdőfőre van. A képviselőtestület az indítványt elfogadta s a városbíró fölhatalmazta, hogy ennek értelmében intézkedjék, ha pedig a fentemlített erdőkerülő a raktár felügyeletét el nem fogadná, úgy a szolgálatból bocsássa el. A képviselőtestület tudomásul vette, hogy Bárdi György dr. közjegyző az általa bérlet felsőleányiskolai lakásból apr. 1-én kiköltözik. Több apró ügy után a gyűlés véget ért.

— **Penzhamisítókat keresnek.** Az utóbbi időben minduntalan kerülnek hamis pénzek a forgalomba, a melyek bár különbözök, de a látszat szerint mégis egy kézből erednek, valamennyin van valami közös vonás. A hamisítók különösen a postahivatalokat szemelik ki arra,

— **Ilja,** az egészen más volna, de most hagyjon, mennem kell, az uram hív. Ezzel félrebb tolta utjából a felhevült embert és kiment az urához az eszterhéj alá.

Bácskai Ferke egy darabig tűnődve nézett a szép asszony után, s magában susogta:

— **Ha ura nem volna** . . . minden másként volna . . . lassan megindult és ballagott kifelé a csárdából.

Másnap este a Kácsuj hiába gyantázta a hegedűjét, nem jött el a Ferke, nem volt, a ki huzassa. Harmadnap is csendes volt a csárda, negyednapon pedig így szólt Gergely Sándor a feleségéhez:

— **Tán megharagítottad** valamivel azt a Ferke gyereket, hogy félénk sem jön? Kár volna érte, ha elmarad, sok jó bort megiszik az itt, sok szép pénzt hagy az itt nálunk.

— **De bizony jobb az,** ha soha sem jön ide.

— **Már miért, te?**

— **Nem tudom én magam sem,** de úgy ki nem állhatom. Félek ha rám tekint: mindig azt gondolom, hogy valami nagy szerencsétlenséget hoz ránk ez a vad gyerek . . . azután, azután meg, mindig meg akar csókolni, hiába mondom neki, hogy van ennekem hitos uram, azt szeretem én és ahhoz hi maradok én, míg élek . . .

— **Im, meg akar csókolni,** mon lá Gergely Sándor és ekkor kivette a szájából a pipáját és nézte az asszonyt, hosszasan, komolyan, hogy vajjon nem csókolta-e már meg is. De mikor látta annak becsületos arcát, ragyogó szeméit, megnyugodott s így szólt:

— **Ne vedd zokon** lelkom, lásd erős a borunk, attól hevül úgy az a gyerek és ital

közben azt gondolja, hogy jussa van neki a csaplárosnéhoz is.

— **De nemcsak gondolja,** hanem ki is mondja, sőt hajtá a menyecske. Látod édes gazdám, meguntam már én nagyon, hogy mindenkinél a szemébe mosolygjak és mindenkiel nyájasan beszéljek, no meg hogy mindenki csak csak úgy tekintsen rám, mint a kihez jussa van bárkinél, hogy ha a csárdánkban nyolc garasára bort megiszik. Van már elég szép vagyonkánk, megdünök már abból szépen. Vegyük be a cégért és éljünk egymásnak. Gergely Sándor e szavakra kettőt-hármat szippantott pipájából és így szólt:

— **Jól van na,** majd meggonoiom a dolgot, de előbb alszom rá egyet.

És azzal befeküdt a kis kamrába, de föl sem kelt többet.

Ugy találta ott meg másnap virradóra a felesége halva a nyoszolán. Fején hosszú mély seb volt, melyből a vér még akkor is szivárgott véres párnájára.

A kamra hátulsi ablaka be volt nyomva. Nyilván azon az uton járt a gyilkos.

A szép asszony, amint urának sápadt arcát, vörzöt fejt s hideg tetemét meglátta, egy nagyot sikoltott s eszméletlenül összerogyott.

Alig birták életre hozni, akik a sikoltásra berohantak.

Jöttek azután a városból az urak, jöttek pandurok, kerestek, kutattak, de csak nem akadtak a gyilkos nyomára.

A szép asszony pedig talpig feketében minden este ott sirt férje sírjalmánál. Ott tett egy nagy esküt a sír keresztjére, hogy addig nem nyugszik, míg a gyilkost fel nem kutatja

és tulajdon kezével meg nem boszulja férje halálát.

Sejtett valamit, de nem szólt senkinek.

Nyolc-tíz nap múlva a szerencsétlenség után hirtelen nagy vihar keletkezett. Hatalmas felhők tornyosultak az égen. A hulló villám egymást érte. Koromsötét volt az éj, s a fellobbanó villám kísérteties fényt vetett a néma puszta.

A csárda ablaka ki volt világítva, ott ült a szép asszony bokáig fehériben, egyedül maga volt a nagy kutyájával. A cselédséget mind a szélnek eresztette a temetés után Ki-kitekintett a viharos időbe, látszik, hogy valakire vár. Már türelmetlenkedett is nagyon.

A nagy kutya egyszerre csak szüklüni kezdett. Haragosan nézett az ajtó felé. Dühösen morgott, majd elkezdett keservesen vonítani.

— **Ahá, ez az én emberem,** mondá a szép asszony, ezzel fölkel és kihajtotta a kutyát a pitarba.

Alig hogy visszatért helyére, észrevette, hogy halkán megkopogtatja valaki az ablakot.

— **Mariska, Mariska,** nyisd ki az ajtót! hangzott kívülről egy elfojtott szózat.

— **Ki az? kérdé a szép asszony.**

— **Én vagyok, a Ferke,** csak nyisd ki már.

A szép asszony szeméin haragos villám futott keresztül, de csakhamar mosolygóvá lett az arca és kinyitotta az ajtót.

— **Adj' Isten jó estét,** galambom, szólt Ferke, beugorva az ajtón és átölelte a szép asszonyt.

— **Megállj Ferke,** na nézd csak, még nem vagyunk annyira, mondá a nő szabadkozva és kifejté magát a férfi ölelő karjai közül.

